

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 302/2024
18.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца ГАМА ЕХРО 2014 д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Страјин Лапчевић, адвокат у ..., против туженог АА., АА. Огранак ..., из ..., са седиштем огранка у Београду-..., чији је пуномоћник Владимир Милошевић, адвокат у ..., ради дуга, вредност спора 124.319.491,50 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 1790/23 од 15.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПЖ 1790/23 од 15.11.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 29П 345/22 од 18.01.2023. године у ставу I укинута је решење о извршењу истог суда Иив 4588/21 од 22.09.2021. године у обавезујућем делу у целини; у ставу II усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 124.319.491,50 динара са законском затезном каматом и то на износ од 1.926.907,83 динара почев од дана 29.03.2021. године до исплате, на износ од 4.397.345,28 динара почев од дана 01.04.2021. године до исплате, на износ од 12.928.160,30 динара почев од дана 02.04.2021. године до исплате, на износ од 15.198.983,50 динара почев од дана 03.04.2021. године до исплате, на износ од 8.667.655,08 динара почев од дана 04.04.2021. године до исплате, на износ од 15.171.216,50 динара почев од дана 05.04.2021. године до исплате, на износ од 8.742.025,11 динара почев од дана 08.04.2021. године до исплате, на износ од 2.000.094,60 динара почев од 09.04.2021. године до исплате, на износ од 6.130.705,68 динара почев од дана 17.04.2021. године до исплате, на износ од 10.246.579,20 динара почев од 18.04.2021. године до исплате, на износ од 8.065.896,96 динара почев од дана 19.04.2021. године до исплате, на износ од 1.940.117,52 динара почев од дана 21.04.2021. године до исплате, на износ од 2.117.771,64 динара почев од дана 23.04.2021. године до исплате, на износ од 4.030.253,28 динара почев од дана

24.04.2021. године до исплате, на износ од 4.018.990,80 динара почев од дана 25.04.2021. године, на износ од 18.446.538,20 динара почев од 29.04.2021. године до исплате и на износ од 362.250.000,00 динара почев од 03.05.2021. године до исплате; у ставу III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.020.259,28 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда ЗПЖ 1790/23 од 15.11.2023. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 345/22 од 18.01.2023. године у ставу II и III изреке, и одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Ревидент неосновано указује да је другостепени суд повредио одредбу члана 315. Закона о парничном поступку из разлога што је прихватио као правилно чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда, који је одбио да изведе доказе које је тужени предлагао на околност да му је тужилац испоручио мање количине робе од фактурисаних, те на околност да јесте рекламирао робу без одлагања. Наведена одредба није могла да буде предмет повреде пред другостепеним судом, с обзиром да је доказни поступак спровео првостепени суд, а другостепени суд је чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда прихватио уз образложење зашто исто сматра правилно утврђеним. Суштински, ови разлози ревизије тичу се правилности утврђеног чињеничног стања, због чега ревизија у овој парници не може да се изјави, по одредби члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле Уговор о набавци 01.06.2020. године, према коме је тужилац добављач, продавац а тужени наручилац, купац робе - ребрастог бетонског челика, који се добављач обавезао да испоручи наручиоцу на одређену локацију, у уговореним количинама и уговореним јединичним ценама. Чланом 3. уговора одређено је да је доказ о свакој појединачној испоруци материјала CMR издат од стране превозника добављача, који CMR се оверава потписом и печатом од стране наручиоца, што представља квантитативан доказ испорученог материјала, и основ је за фактурисање. Ставом 3. истог члана уговора одређено је да наручилац има право да поднесе добављачу рекламацију на квалитет материјала у року од 30 дана од датума испоруке робе, а на квантитет одмах по пријему и детаљном мерењу количина испоручених материјала, а ставом 6. је

одређено да уколико у тим роковима наручилац не поднесе рекламацију, губи право на исту. Анексима уговора парничне странке су промениле количине и цене робе. Из Међународних товарних листова, првостепени суд је утврдио да је тужилац испоручио ребрасти бетонски челик, да је тужени својим потписом и печатом потврдио да му је роба испоручена, те је на основу њих тужилац туженом издао рачуне-отпремнице почев од 23.01.2021. године до 24.04.2021. године, а из Извода отворених ставки на дан 30.11.2021. године, првостепени суд је утврдио да је тужени својим потписом и печатом дана 18.01.2022. године потврдио дуг износу од 124.319.491,50 динара.

Оценом налаза и мишљења судског вештака првостепени суд је утврдио је да је висина потраживања тужиоца према туженом по утуженим рачунима 124.319.491,50 динара. Првостепени суд је ценио и истакнути приговор неиспуњења уговора и наводе туженог да није примио сав материјал који се наводи у предметним рачунима, да му је уместо купљеног бетона испоручен песак у врећама, те је нашао да су исти неосновани, налазећи да из оверених рачуна-отпремница CMR-ова и ИОС-а које је тужени потписао произилази да је туженом испоручена фактурисана количина робе. При томе, првостепени суд је утврдио и да тужени није у уговореном року рекламирао примљену робу у погледу количине и квалитета. На основу тако утврђеног чињеничног стања су судови закључили да је тужени у обавези да тужиоцу за испоручену робу плати купопродајну цену, применом одредаба члана 122, 454 и 324. Закона о облигационим односима.

Врховни суд налази да ревизија туженог није основана.

Неосновани су наводи ревидента којим указује на погрешну примену материјалног права, истицањем приговора неиспуњења обавезе на страни тужиоца. Разлоге о погрешној примени материјалног права из члана 122. став 1. Закона о облигационим односима тужени заснива на тврдњи да тужилац није испунио своју уговорну обавезу, противно утврђеном чињеничном стању. Ревидент образлаже да је тужилац одговоран за губитак робе до испоруке туженом, или за превару или намерно неиспуњење, или неиспуњење због крајње непажње, који су наводи засновани на тврдњи да тужилац није испоручио количине уговорене робе по потписаним међународним товарним листовима (ЦМР), супротно утврђеном чињеничном стању, које се ревизијом не може побијати. То су исти разлози којима тужени оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и у вези са тим и повреде одредаба парничног поступка. Ревидент остаје код приговора о мање испорученим количинама робе од стране тужиоца, који су према закључку нижестепених судова, утемељеном на утврђеном чињеничном стању - неосновани. Управо према утврђеном чињеничном стању произилази закључак да ревизија није основана и да је одлука о усвајању тужбеног захтева донета правилном применом одредаба члана 262. став 1. и члана 454. став 1. Закона о облигационим односима.

Како не стоје разлози због којих је ревизија изјављена, као нити разлози за усвајање ревизије о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одбио ревизију као неосновану.

Одлуку о захтевима странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, Врховни суд је донео применом одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном

поступку, тако што је одбио захтев туженог за наканду трошкова поводом одговора на ревизију јер то нису трошкови који су неопходни ради вођења парнице, док тужени нема право на накнаду трошкова јер није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**